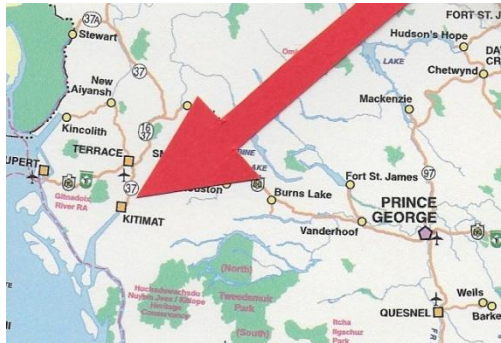

Forts.

En och annan gång kunde vi i alla fall bli överraskade och bokade att ta någon udda last till eller från, för oss, helt okända platser. En sådan plats, i varje fall för mej, blev Kitimat.

Platsen ligger på gränsen mellan British Columbia och Alaska, just innanför Prince Rupert Island. I Kitimat fanns på den tiden ett smältverk, där man omvandlade alumina till aluminium. Smältverket var anlagt där på grund av den rikliga tillgången på billig vattenkraft, som åtgår i stora mängder vid denna process.

Jag har hört att smältverket numera är nerlagt.

Vi lastade sex tusen ton råaluminium på Tasmanien för Kitimat, dit vi skulle gå efter utlossningen av all annan last i New Westminster.

Jag var befälhavare denna resa. Efter att ha studerat sjökorten bestämde jag mej för att ta långlots och gå inomskärs i stället för att gå tillbaka ut genom Puget Sound och runt Vancouver Island. Att ta långlots skulle spara mycket tid och bunkers och, inte minst, pengar. Skärgården är svårnavigerad hela vägen upp, som förresten Esso Valdez, så dyrköpt blev varse, när dom gick på grund och förorenade nästan hela British Columbias västkust.

Fast den olyckan inträffade bra mycket längre norröver. Det blev en av mina mest minnesvärda kustresor med ett stort fartyg. Trånga sund och vackra öar avlöste varandra på löpande band eftersom vi gick inomskärs hela vägen. Öarna var beklädda med högre urskog och ibland såg vi till och med betande hjortar och älgar. Vid ett par tillfällen gick vi förbi fält av kelp, där en och annan havsutter lekte med sina ungar. Fågellivet var otroligt rikt och vackert. Hela tiden

hade vi om styrbord de majestätiska Klippiga Bergen med sina snöklädda bergstoppar.

Är man turist får man betala dyrt för en sådan upplevelse. Visst är norska kusten vacker och Stockholms skärgård lika så, men får jag välja, tar jag denna skärgård som nummer ett och som god tvåa väljer jag Grönlands djupa fjordar med sina branta kala klippor, där hundratals vattenfall forsar ner för bergen och kastar sig ut i fjordarna. Kanske vill någon tillägga, att en resa genom skärgården i St. Lawrencefloden mellan Montreal och Lake Erie är också en stor naturupplevelse. Det är sant, men smaken är olika och kan alltid diskuteras.

Lotsen hade med sig egna sjökort. Han litade tydligen inte på, att vi hade full uppsättning med kustkort och specialer. Han märkte ut ett antal positioner i sina kort där han ville bli purrad. Mellan de punkterna fick vi sköta oss själva. Kitimat ligger uppe i en vik, där Kitimatälven mynnar ut i Stilla Havet.

Kajen var en kraftigt timrad träpir, pålad av de grövsta timmerstockar jag någonsin skådat. På piren låg tusentals buntar med aluminiumingots (cylindriska tackor) staplade. Dessa skulle vi tydligen lasta, när våra tackor av råaluminium lossats.

Tänk, att det kan vara lönsamt, att frakta några tusen ton aluminium halvvägs runt jorden och tillbaka igen, bara på grund av skillnaden i elpriset i de olika länderna.

Det första representanten för bolaget, som kom ombord, bad mej, var att sammankalla hela besättningen, utan undantag. Han ville personligen överlämna bolagets förhållningsorder för landbesök. Alla samlades i dagrummet och agenten meddelade, att det var strängeligen förbjudet för besättningen, hög eller låg, att gå utanför kajområdet.

Det fanns ett litet samhälle några kilometer längre in i land. Vägen dit gick genom ett stycke riktig urskog. I den fanns många sorters vilda djur, bland annat hungriga grizzlybjörnar.

Grizzlybjörn

Ville någon av besättningen göra ett landbesök, var det bara att varsko vakten på kajen, så skickade denne efter en av bolagets jeepar, som körde upp vederbörande till samhället utan kostnad och man undvek på så sätt att bli uppäten av en hungrig grizzly. Efter utträtt ärende till baren, affären eller kanske posten, var det bara att be personalen ringa, så kom en av bolagets jeepar och körde vederbörande tillbaka till fartyget.

Både jag och flera andra av besättningen tog chansen att åka fram och tillbaka genom skogen på spaning efter björnar. Ingen av oss såg dock så mycket som skymten av någon björn, vare sej svart, brun eller grizzly.

Alla personer vi pratade med garanterade, att det i vanliga fall faktiskt vimlade av björnar djupt där inne i skogen. Björnarna var naturligtvis på uruselt humör och störda av allt oväsen, som våra mullrande hjälpkärror och vrålande lastmaskiner gjorde.

Forts.